

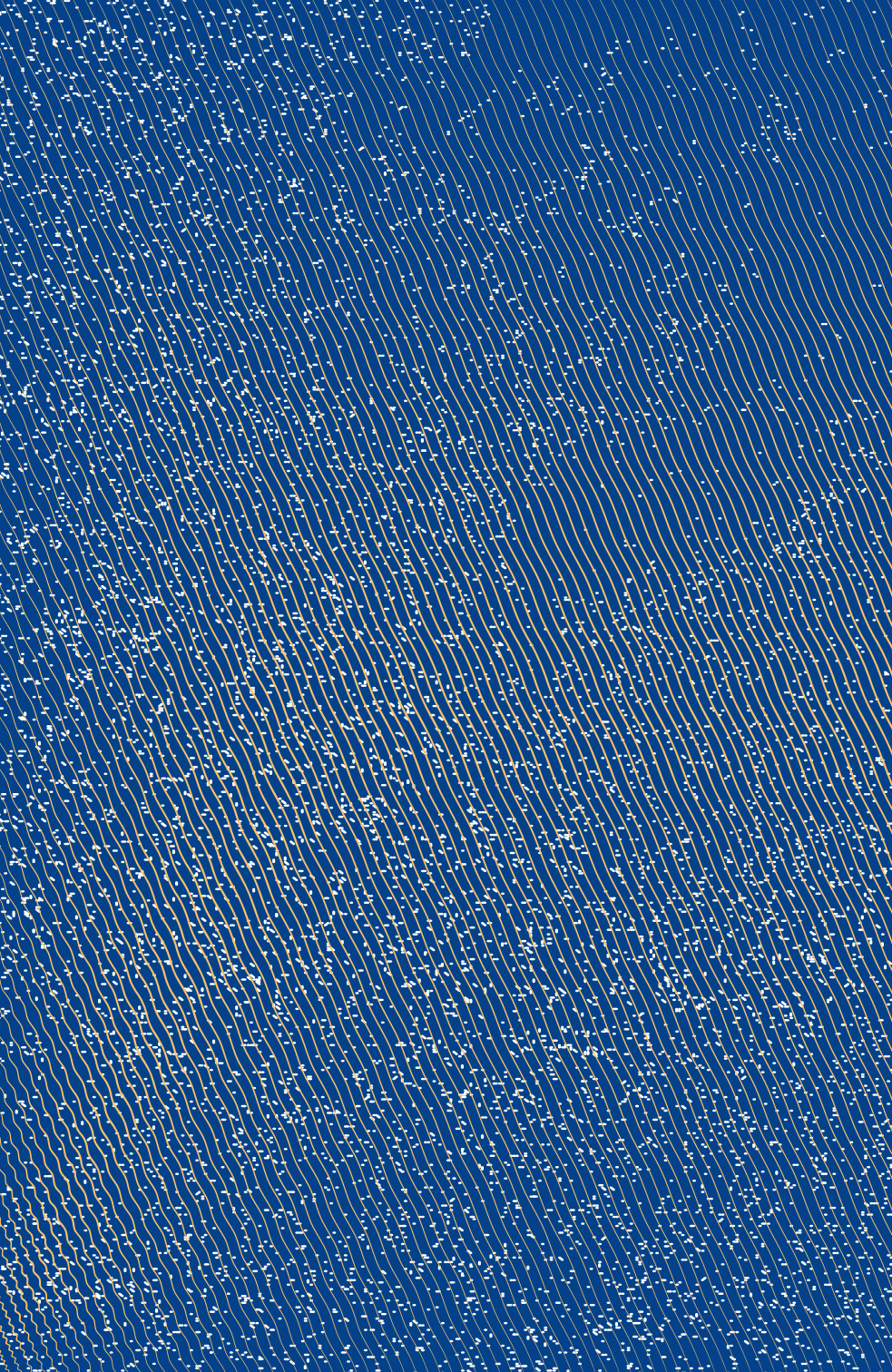
Jean
Marie
Blas de
Robles
OSTROV
V BODĚ NEMO

ROMÁN
HUŠT

Jean
Marie
Blas de
Robles

ASTRO
SUE N

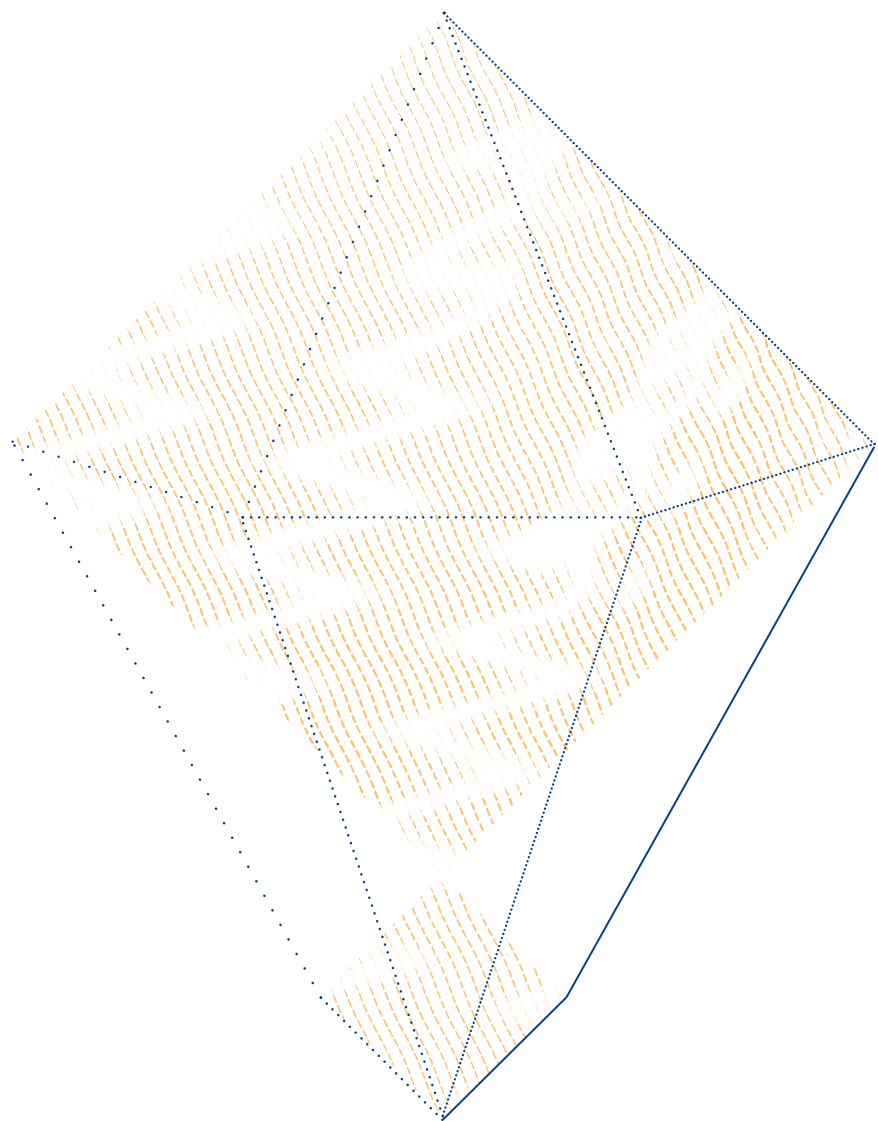
Jean
Marie
Bastien
Robles

**OSTROV
V BODĚ NEMO**

BRNO 2015

L'île du Point Némo
Copyright © Zulma, 2014
Translation © Ladislav Václavík, 2015
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-634-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-635-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-636-6 (Formát MobiPocket)

ZÁHADA TŘÍ HNÁT

Napravo Tigris, který teď už nebylo vidět, vlevo lysé vrcholky Gordických hor; uprostřed pláň, jež připomínala poušť hemžící se zlatě pableskujícími brouky. Bylo to u Gaugamely, sotva tři roky po sto dvanácté olympiádě. Dareios tu sešikoval nějakých dvě stě tisíc pěšáků a třicet tisíc jezdců na koních: pomocné síly z Indie, baktrijské sbory pod vedením satrapů, Skythy z Asie, spojenecké jezdecko perských lučištníků, Parthy a fra-fernovce, vojáky z Médie, Armény, řecké žoldáky, v neposlední řadě také žoldáky z Hyrkánie, Sús a Babylonu; Mazaios velel vojákům ze Sýrie, Oromobates vojsku z břehů Rudého moře. K tomu se počítalo také patnáct slonů a dvě stě vozů s kosami, kvůli kterým dal Král králů odstranit z místa, na němž se měla bitva odehrát, všechno kamení.

Alexandr spal.

Na jeho rozkaz se makedonská armáda — čtyřicet tisíc pěších vojáků a necelých sedm tisíc koní — sešikovala do obilouku. Uprostřed falanga chráněná po stranách Nikanorovými

štítonoši, Perdikkasovými a Meleagrovými prapory, Parmenionovo thesalské jezdecktvo na levém křídle, Filotasovo na pravém. Na slunci, které již stálo vysoko na obloze, se blyštěly přilby a brnění, štíty oslňovaly.

Alexandr stále spal. Jeho druhové měli co dělat, aby ho probudili, ale jakmile vstal, vyskočil na Bukefala a připojil se k pravému křídlu do čela makedonské jízdy.

Dareios, jenž stál uprostřed své elitní pěchoty — deseti tisíců Nesmrtelných, o nichž bylo známo, že jakmile jeden jediný z nich v průběhu boje padne, jeho místo okamžitě zastoupí další —, dal znamení k útoku. Hlavní část svého jezdecktva vyslal na Alexandrovo levé křídlo a vozům dal příkaz prorazit prostřední falangu. Nezdálo se, že by to makedonskému králi dělalo starosti. Odvedl své jezdecktvo napravo, jako kdyby takto chtěl čelní linii objet, nepřátelská jízda na opačné straně jej zrcadlově napodobila, což ovšem mělo za následek její oddělení od zbytku vojska a roztažení přední linie. Zatímco Parmenion vzdoroval útoku Peršanů, pěchota se chystala na blížící se úder. Když byly perské vozy už jen padesát metrů daleko, živý plot zježený kopími se na několika místech rozestoupil. Současně zazněly trubky a všichni pěšáci začali svými železnými meči tlouct do štítů. Tento neuvěřitelný rachot vyplašil zapřažené koně, někteří z nich se vzepřeli, vozy za nimi se převrhly, ostatní instinktivně vběhli do koridorů mezi vojáky. Falanga se za nimi zavřela a pohltila je. Pak je ranami sarís strávila. Je ovšem třeba příznat, řekne Diodoros, že několik vozů, které této obraně uniklo, napáchalo v místech, kam dorazilo, hroživé škody. Čepele kos a jiných železných nástrojů připevněných ke kolům byly tak naostřené, že přinášely smrt nejrůznějšími způsoby, jedněm utínaly paže i se štítem, jiným sekaly hlavy tak náhle, že při dopadu na zem ještě křičely. Několik nešťastníků bylo přetato vedví a zemřelo dřív, než ránu vůbec ucítilo.

Když Alexandr naznal, že perské jezdecktvo, které se již chystalo k útoku, zavlekl dostatečně daleko, stočil své jezdce prud-

ce do strany a odkryl oddíl vojáků s praky, které svým ústupem skrýval. Zatímco tito šikovní válečníci kamenovali baktrijské jezdce, Alexandr se mezerou v přední linii vyřítil tryskem proti středu nepřátelské armády, přímo k Nesmrtelným, kteří chránili Dareia. Obdivuhodný průnik! Červený škrtanec přes odstavce této bitvy! V oblacích písku zvířeného bojem do sebe za strašlivého zmatku tisíce mužů řežou hlava nehlava; zpod makedonských mečů a kopí tryskají krvavé záblesky a skrání žluté šaty vyšíváné fialovými pestíkatými květy, čepele poltí hlavy pod kápěmi, trhají proutěné štíty. Sekery, zakřivené šavle dopadají hoplitům na hlavy, promačkávají chocholaté přilby, rozstínají, zabíjejí, bez ustání mrzačí. Rozběsnění vojáci na obou stranách si podřezávají krky, koně s rozpáranými břichy se kousou do nozder. Umírající muži pokračují vpřed s růžovou pěnou u úst, dusí se, klopýtají zamotaní do vlastních střev. Z navršených hromad mrtvých a zraněných, jejichž těla tlumí kroky útočníků, jako by se rozléhal jednoduše bolestný řev. Nesmrtelní marně vstávají z mrtvých, neobnovují se dostatečně rychle, aby zadrželi makedonskou vlnu. A vtom se poddávají, střed perských vojsk je prolomen, Dareios prchá. Ve chvíli, kdy Alexandr spatří jeho pestrobarevný vůz mizet v oblaku prachu, dorazí k němu posel: Parmenion se svými thesalskými jezdci na levém křídle před dotírajícími Peršany slábně. Bez posil už dlouho nevydrží.

A právě v tu chvíli zatřásla slečna Sherringtonová pánovi domu ramenem:

„Pane, prosím vás, pane Canterele...“

Martial Canterel ležel na posteli, kterou si za velké peníze nechal přivést z jedné hongkongské kužárny. Bitevní pole se rozkládalo na podlaze, téměř přes celý parket; dvacet pět tisíc cínových vojáků, které po několik dnů rozestavoval tak, aby znovu vytvořil onen zásadní okamžik: měl Alexandr chytit Dareia, nebo zachránit Parmeniona?

„Slečno Sherringtonová?“ řekl a zvedl k ní vyhaslý pohled.
„Poslouchám vás.“

„Máte návštěvu,“ odvětila a podala mu lístek. „Pokud dovolíte, pane, měl byste to svinstvo přestat kouřit. Ničíte si zdraví.“

„To je lék, slečno Sherringtonová. Pokud máte nějaké připomínky, obraťte se na doktora Ménarda.“

Canterel se podíval na kartičku a okamžitě se posadil.

„U svaté svíce arraské, Holmes! Holmes je tu, a vy mi nic neřeknete! Na co čekáte, pošlete ho nahoru!“

Slečna Sherringtonová obrátila oči v sloup, jako kdyby měla co do činění s bláznem.

„Už deset minut se vás snažím probudit...“ A ukázala na postel, kde ležela opiová souprava. „Mám ten váš lék odnést, nebo ho budete ještě potřebovat?“

„Můžete jít, prosím vás, a ty svoje sarkasmy si nechte hezky pro sebe.“

Martialu Canterelovi bylo čtyřicet pět let. Představte si úzký obličej, vlasy sčesané dozadu a odstávající po stranách — patřící muži, jenž k sobě každé ráno volá kadeřníka a dává mu za vzor portrét osmnáctiletého Ludvíka II. Bavorského —, velké zelené oči s řasami tak hustými, že vypadají jako namalované; pěkný nos a mezi knírkem přistřiženým na francouzský způsob a vějířem vousů pod spodním rtem malá masitá ústa, jejichž úšklebek vyvolává znepokojení. Jeho knírek byl neméně zneklidňující: hustý porost pod nosem se mu vlnil podél rtu do nezvyklé délky, načež se stácel vzhůru, tenký jako kočičí vousy. Canterel jej udržoval s manickou péčí. K tomu si přidejte redingot s prýmky přehozený přes hedvábnou piké vestu, bílou košili se stojáčkem, motýlka barvy périgordských lanýžů, kašmírové kalhoty a vysoké boty s šedou bobří kožešinou, a pochopíte, že postava, která nás zajímá, si zakládala na dandyovském vzhledu.

Canterel přehlédli své oblečení v zrcadle. Zrovna si upravoval límec, když vstoupil Holmes následován neznámým člověkem temné pleti.

„Zdravím, příteli!“ řekl a s rozpřaženými rukama vykročil vpřed. „Tak vy mě, Martiale, necháte stát přede dveřmi jako nějakého obyčejného poslíčka?“

„Stop, už ani krok!“ řekl Canterel bezbarvým hlasem.

„Co se děje?“ zeptal se Holmes znepokojeně a kymácel se na jedné noze.

„Podívejte se před sebe, starý brachu, málem jste rozšlápl švadronu Kleita, zvaného Černý!“

„Safraporte!“ hlesl Holmes při pohledu na armády cínových vojáků, které zabíraly podlahu v salonu. „Přišel jste o rozum, můj milý? Co má ta potrhlost znamenat?“

Nasadil si lorňon a s obtížemi si přidřep, aby si tu věc prohlédl.

„Velmi krásné, výtečná sbírka! Nikdy jsem neviděl tak dokonalý celek... Alexandr a jeho druhové! Nesmrtelní, Dareios na svém zlatém voze!“

„Toliko pozlaceném...“

„Budiž, Canterele, ale je to naprosto úžasné!“

Holmes se postavil, aby měl výhled na celou scénu, chvíli dumal a pohyboval rukou, jako by přesouval jednotky, pak se ušklíbl:

„Na první pohled to připomíná bitvu u Issu, něco ovšem nehraje na levém křídle... Gráník, řekl bych, nebo... ne, jistě! Je to Gaugamela, ve chvíli, kdy Dareios prchá před Makedonci, kteří se valí středem!“

„Výtečně,“ řekl neznámý, „velmi dobře je zobrazeno špatné postavení Parmenioových oddílů a to, jak Alexandr může ještě bitvu prohrát...“

„S kým mám tu čest?“ zeptal se Canterel okouzlen onou bystrou poznámkou.

„Představuji vám Grimoda, svého majordoma,“ řekl Holmes.

„Těší mě,“ řekl Canterel a vřele mu tiskl ruku. „Grimod?“

„Grimod de La Reynière,“ pokračoval Holmes se zřetelnými rozpaky. „To je na dlouhé povídání, jednou vám to vysvětlím.“

Jsem tu však v důležitější záležitosti. Je možno si promluvit jinak než na jedné noze?“

„Promiňte,“ řekl Canterel. „Najdu pro nás příhodnější místo. Slečno Sherringtonová,“ řekl, když je vedl do vedlejší místnosti, „pro mě čaj a Longmorn 72 pro mé hosty, prosím vás.“ Obrátil se ke Grimodovi. „Shylockovy chutě znám, ale vy si můžete dát také čaj, budete-li chtít...“

„Žádné obavy, Longmorn je v naprostém pořádku,“ řekl Grimod s úsměvem znalce.

Posadili se v salonku, jehož tři arkýřová okna skýtala výhled na Atlantik, ze kterého byla vidět jen čára oddělující oceán od modrého nebe, takže vznikal dojem, jako kdyby seděli v kajutě na zádi fregaty.

„Nuže,“ řekl Canterel. „Co vás přivádí do Biarritzu?“

Dříve než necháme Holmese odpovédět, bude na místě rozptýlit veškeré pochybnosti ohledně jeho osoby. Byť téhož příjmení jako věhlasný detektiv, John Shylock Holmes z této linie zdědil pouze pochybný humor a ostrý smysl pro odbornou práci. Býval kustodem v Bodleyho knihovně v Oxfordu, pracoval u Christie's v oddělení restitucí. Jeho schopnosti a zápisník s adresami mu občas vysloužily zakázku u pojišťovny Lloyd's, kterou zastupoval v jistých delikátních záležitostech. Tomuto šedesátníkovi, jenž byl nadán úžasnou pamětí, nebránila ani přílišná tělnatost, ani oddanost archivní whisky, aby kvůli nějakému vzácnému předmětu sjezdil půlku světa. Což vysvětlovalo, avšak nijak neomlouvalo, jeho sklon nosit obleky, které měl již dávno vyhodit. Lysé čelo vroubené černými kudrnami, opravdu příliš černými, než aby byla jejich barva přirozená, prošedivělé licousy sestupující až k bradě, tenké kulaté brýle s kouřovými skly nasazené na špičce nosu a mírně trudovitá kůže na tvářích mu dodávaly, to je třeba přiznat, poněkud groteskního vzezření.

Co se týče muže, jenž nám byl představen jako Grimod, pro tuto chvíli postačí, když řekneme, že je oba převyšoval o dvě

hlavy. Švarný chlapík s kovově nahnědlou pleťí, jemuž se pod oblečením rýsovaly mohutné svaly, které mu však neubíraly na eleganci. Na sobě měl bílý oblek a hedvábnou košili z rukou pana Cavanagha, irského krejčího, jenž měl krám v domě číslo 26 na Champs-Élysées. Canterelovi stačil jediný pohled, aby určil, u koho se obléká. Dvě věci ovšem neseseděly: jizva ve tvaru kříže, která začínala u kořínků vlasů a táhla se přes polovinu čela, a skutečnost, že neuznal za vhodné svléknout si pravou rukavici.

„Četl jste víkendové vydání *New Herald*?“ zeptal se Holmes a vytáhl z kapsy u vesty zápisník.

„Dobře víte, že noviny nikdy nečtu...“

„Každý se může změnit, dokonce i vy. Nu, nechme to být. O té podivuhodné události tedy vědět nebudete. Přečtu vám to: Minulé pondělí čekalo na muže, jenž se procházel po pláži na ostrově Skye ve Skotsku, nemilé překvapení, když objevil lidskou nohu useknutou v půli bérce. Na tomto solí mumifikovaném údu byla ještě nazuta kotníková teniska. O dva dny později, třicet kilometrů na východ, vyvrhlo moře u jezera Glen Shiel druhou lidskou nohu, zcela podobnou té první. A konečně včera, na jih od Kyle of Lochalsh — tj. na vrcholu rovnostranného trojúhelníku tvořeného tímto a oběma předešlými body —, přinesl paní Glenfidichové její pes třetí nohu, jež byla oddělena podobným způsobem a měla na sobě tentýž typ obuvi. Nejenže jsou tyto hrůzné nálezy v hrabství, kde se nevyskytují ani žraloci, ani krokodýli, něčím výjimečným, policii navíc nebylo již dva roky hlášeno žádné zmizení.“ Holmes se na chvíli odmlčel, zvednutým prstem si vyžádal Canterelovu pozornost a pokračoval: „Abychom událost, kterou místní obyvatelé již stačili nazvat »záhadou tří hnát«, ještě více zamotali, sluší se poznamenat, že v ní vystupují tři pravé nohy různé velikosti, ale obuté do tenisek téhož modelu.“

„Jaké značky?“ zeptal se Canterel.

„Ananké...“

„Doufám, že jste sem nejel takovou dálku jen proto, abyste mi to povyprávěl.“

Vložil kočičí jazýček do máčítka na sušenky, které mu slečna Sherringtonová položila vedle šálku, a několik vteřin jej namáčel v čaji.

„Ananké, říkáte?“ dodal a přiblížil nasáklý piškot ke rtům.

„Ano,“ odvětil Holmes. „Řecký výraz pro osud, neodvratnou nevyhnutelnost...“

„Až na to, že taková značka neexistuje,“ pokračoval Grimod a přičichl si ke sklence whisky.

„Na druhou stranu však,“ dodal Holmes, „jde o název draho-kamu, který byl tento týden ukraden v samém srdci téhož trojúhelníku, na hradě Eilean Donan...“

„K jádru věci, Shylocku, k jádru věci!“ rozčiloval se Canterel.

„Ananké,“ pokračoval Holmes, aniž se nechal připravit o svůj klid, „je ten největší diamant, jaký se kdy podařilo na naší planetě vytěžít: po vybroušení měl osm set karátů, cena se odhaduje na více než patnáct milionů florinů! Tento zázrak byl majetkem lady MacRaeové, vdovy po lordu Duncanu MacRaeovi, pánu z Kintail, jinými slovy jisté madam Chauchatové, která by vám neměla být tak zcela neznámá, pokud se nemýlím.“

„Chauchatová, Clawdia Chauchatová?“ zamumlal Canterel.

„Právě ta,“ řekl Holmes a vytáhl z vesty doutník. „To ona mě společně s pojišťovnou, která si za nekřesťanské peníze dopřává mých služeb, pověřila úkolem ten šutr najít.“

Canterel se najednou zachmuřil.

„To samozřejmě mění situaci,“ řekl a dvěma prsty si mnul spánky. „Slečno Sherringtonová, prosím vás, budu potřebovat svůj lék...“

NEOPAKOVATELNÝ POHLED NA ZADEK DĚLNICE

V tomto bodě vyprávění se hlas zastaví a okamžitě ho nahradí nenáročná hudba z reproduktorů, jakou se ve stájích zvyšuje doживost krav. Pan Wang se podívá na hodinky a pokývá hlavou nad tím, jak přesný výkon podávají. Sedmnáct hodin na chlup, dobrá práce. Nebyl to špatný nápad, zaměstnat toho chlapa, říká si, když si upravuje manžetové knoflíky. Jako už tolikrát se potvrzuje moudrost lidových přísloví: risk je zisk, jak jinak.

Wang-li Wong, Číňan, který trvá na oslovení „pan Wang“, aby mu domorodci nekomolili jméno, je ředitelem B@bil Books, továrny, kde se montují elektronické čtečky a která sídlí ve městě La Roque-Gageac ve východním Périgordu. Tento muž, čtyřicátník, ovšem s mladickým chmýřím pod nosem a krátkými, vlnitými, dozadu sčesanými nagelovanými vlasy, má na sobě oblek s vestou, kravatu a bílý límeček připnutý knoflíčky ke košili. Asiatské rysy ve tváři jsou málo výrazné. Spíš než Číňana připomíná moderního Japonce z šedesátých let. Snad je to tím, že nosí zastaralé brýle z želvoviny.

Sedí za svým pracovním stolem v designové kanceláři, kterou zvelebují několik asijských starožitností, mezi jinými lastura loděnky zasazená do pozlaceného stříbra, se třemi Tritony, Sirénami a na podstavečku v podobě sevřeného orlího pařátu.

Na přilehlé terase stojí malý přepychový holubník s několika řadami krbců ze vzácného dřeva. Pan Wang holuby miluje. Vlastní šest párů poštovních holubů, z nichž jeden — Free Legs Diamond — je hvězda v ceně sto tisíc eur, která mu vyhrává většinu soutěží.

Wang-li Wong je stoupenec *lean managementu*, a tak se snaží činnost pracovníků své firmy racionalizovat. Podle této filozofie, a na popud Arnauda Ménesta, původního majitele výroby, na jejímž místě jeho továrna stojí, to zkouší s „vypravěčem“, který má za úkol ostatním během práce nahlas předčítat. První čtení sledoval až do konce a velice ho udivilo, že se těmi sláтанinami nechal unést. Jméno autora, jakéhosi fejetonisty z minulého století, mu už uniká. Buď jak buď, zdálo se, že dělníky to zaujalo, aniž přitom zvedli oči od práce. První čísla mluvila jasnou řečí: výroba se nezpomaluje, naopak, čertbou roste. Dokonce i chození na záchod ubylo.

Při této myšlence se ředitelův pohled vrací zpět k iPadu. Přejede prstem po různých ikonách, na celém displeji si zobrazí záznamy z průmyslových kamer, pak se zaměří na výrobní pásy a čeká až do skončení pracovní doby. Dělníci stojí vedle sebe v dlouhých souběžných řadách, které oddělují uličky přímo zářící čistotou. Žluté čáry na podlaze označují vyhrazené místo, kudy projíždějí údržbářské vozíky, a zároveň také připomínají hranici přísně oddělující prostor, kam nesmí sedátko ani bedýnka. Asi stovka pracovníků stojí jako podle pravítka, s hlavami sklopenými pod ostrou září osvětlovacích ramp; olivově zelené pláště, latexové rukavice, čepice a roušky přes ústa: jako chirurgové sklonění nad zlatými vnitřnostmi, které na ně připadly. Pana Wanga zajímají pouze ženy. Na jméno si vzpomene jenom u některých, všechny ovšem rozlišuje podle přezdív

ky: Bělovlasá coura, Kuní ksicht, Špekátá s knírkem, Šklebule, Fňukna, Mimóza, Bouchanda, Charlotte... Krásná, jemná Charlotte Dufrenéová. Zdrží se u její oválné tváře, prohlíží si její velké zelené oči pod hustým obočím. Mléčná pokožka, rty barvy nabělé vulvy, bujná rozčuchaná kštice, která jí vypadává z čepice. Každou čtvrt hodinu vrhne zamilovaný pohled na mladíka sedícího napravo vedle ní. Fabrice Petitbout. Ten ratlík s odbarvenými pačesy ani žádnou přezdívkou nepotřebuje. Psí oči, bradka jako nějaký chorý zrzavý kozel. Na jazyku má piercing, černou perlu z titanu, kvůli které během těch vzácných chvil, kdy se vyjadřuje, šišlá. Ti dva si to zařídili tak, aby u pásu mohli sedět vedle sebe. Docela určitě už se trochu šmajchlovali, ale ještě si to nerozdali, za to by dal pan Wang ruku do ohně.

Sirána. Konec směny. Dělníci nereagují všichni stejně. Někteří okamžitě vstávají, jako by byli na pérko, jiní, a těch je víc, zůstávají ještě několik vteřin sedět, s očima zavřenýma a bradou sklopenou, jako kdyby přemýšleli; někteří si dali ruce za hlavu a protahují si svaly.

Pan Wang se dotkne svého iPadu a zobrazí se mu dámské šatny. Kamery tam instaloval osobně. Důmyslné mašinky. Šatny, sprchy, toalety: nic mu neunikne, je tam dokonce i čidlo, které mu na obrazovce otevře nové okno pokaždé, když se někdo zamkne v kabině. Totéž vybavení je i u mužů, tam se ovšem díval jen jedinkrát, když jednou Jaffar o přestávce rajtoval Bělovlasou couru.

Tady je máme, štěbetalky, už vcházejí do šatny. Wang vypnul zvuk, ale ví, že si je bude moct poslechnout později, protože si všechno nahrává. Za půl roku už na pevný disk v sejfě ve své kanceláři nashromáždil desítky hodin záznamu; pro jeho osobní potěšení víc než dost. Ženy stojí u úzkých skříněk v řadě podél zdi a začínají se svlékat. Se striptýzem to nemá co dělat, tady nemůže být o svádění ani řeč. Tady se jen unaveně obnažují děvčátka, která jdou příliš pozdě spát. Ředitel, ten vnímá pouze kalhotky rolované po stehnech, bujná poprsí, zadky,

ochlupení v klíně, různé typy navlhých těl vystavených neono-
vému světlu. Vzrušuje ho všechno, dokonce i záhyby deforma-
ující boky nebo vypouklé tukové polštářky na zadcích a kolenou.
Tady je Charlotte, konečně. Zvětší si okno, aby ji mohl lépe sle-
dovat. Nikdo jiný nevrávorá tak jako ona, když si sundává kal-
hotky, zatoulaná ovečka. Její vystouplá ňadra vyloženě vyčnívá-
jí do prostoru; když vidí, jak se třesou, a přitom si zachovávají
tvar, nabude jistoty, že v ruce zůstávají pevná. Charlotte si na-
močí vlasy, se zakloněnou hlavou si na ně dá šampon, masíru-
je si je. Na ňadra jí padají pěnové vločky, zachytávají se na měk-
kém ochlupení v klíně. Když se oplachuje, otočí se a přidřepne
si, čímž se mu naskytne neopakovatelný pohled na její zadek
dělnice. Znovu se otočí a pořád v podřepu si namydlí pohlaví.

Wang-li Wong vytáhl penis; několik vteřin ho tře a pak vy-
stříkne na obrazovku svého tabletu.

Blízko dveří, kde ji nemůže vidět, stojí vedoucí personálního
oddělení a celý výjev sleduje od začátku až do konce. Rty se jí
roztáhnou ve zvláštním úsměvu, nikdo by nebyl s to říct, jest-
li ze spikleneckví nebo z opovržení; Louise Le Gallová udělá ne-
slyšně krok vzad a zmizí.

UPOVÍDANÉ PODRÁŽKY

„Zatracení holubi,“ řekl Holmes a pokusil se seškrábnout z ramene zaschlý výkal.

„Racci,“ opravil ho Canterel, zatímco slečna Sherringtonová před něj pokládala jeho opiovou soupravu.

„Dýmka z rejnočí kůže a žraločích obratlů,“ rozplýval se Holmes a oči mu jen zářily. „Hlavička z isingské terakoty, pokud se nemýlím. Vy si nic neodepřete, milý příteli!“

Canterel se dál soustředil na kuličku čandu, kterou zapaloval nad olejkou pomocí dlouhé tyčinky.

„Kde je?“

„A kde by podle vás měla být? Ve Skotsku samozřejmě, na hradě Eilean Donan. Čeká tam na nás.“

„A ty nohy?“

„Patolog je jejím dobrým přítelem, budeme mít dost času je prozkoumat.“

„Což znamená, že jste je ještě neviděl?“

„Přesně tak. Nechtěl jsem vám zkazít první dojem...“

„Pokud dovolíte,“ řekl Grimod, „za dvě hodiny jede vlak do Paříže.“

„Vím o něčem lepším,“ odvětil Canterel a vyfoukl kouř, který několik vteřin zadržoval v plicích. „Umíte řídit?“

„Ano,“ řekl Grimod.

„Výborně. Budete se moct se slečnou Sherringtonovou střídat za volantem.“

Otočil se ke guvernance s tázavě zvednutým obočím.

„Vše je připraveno,“ odpověděla, „zavazadla jsou ve voze. Můžeme vyrazit, kdy budete chtít.“

„Je mým velikým štěstím, že vás mám u sebe, slečno Sherringtonová. Jste výjimečná žena.“

„Děkuji, pane. Při některé příležitosti vám to připomenu.“

To, čemu Martial Canterel říkal „vůz“, se podobalo všemu jen ne automobilu. Byl to autokar značky Cottin & Desgouttes s motorem předělaným Haroldem Batesem, geniálním auto-mechanikem z hrabství Devonshire. Když si jej Canterel koupil, nechal upravit interiér tak, aby mu poskytoval pohodlí malého pařížského bytu z druhé poloviny devatenáctého století. Nacházel se v něm salon potažený hedvábným damaškem, krb s červeným portálem a mosaznou zadní stěnou, benátská zrcadla, pět rokokových křesel z třeshňového masivu, z nichž jedno bylo natočené k volantu a sloužilo řidiči, prostorná trojdílná okna se záclonkami z vyšívaného tylu, funkční kuchyně, dokonale zvukově izolovaná toaleta, koupelna s kulatými okénky, římskou fajánsovou vanou, měděným ohříváčem vody a osobní váhou se zrcadlem; kromě dvou ložnic se skládacím letištěm — které během dne sloužily jako rozverná pracovna — měl také řidič k dispozici soukromý prostor, kde si mohl užívat stejných vymožeností. Zvenčí vypadalo auto jako pohřební vůz pro obra z jarmarku a současně budilo dojem síly a přepychu.